

— Ти, Кърте, си пооралъ нивата и живѣешъ подъ земята, тебъ се падатъ коренитѣ.

— Тебъ, бае Ежко, те очаква зимеъ сънь... Ето ти сламата да спишъ на меко.

— А на менъ, като на сѣдия и за да нѣма повече кавга и разпрания, — житото се пада! — рекла Кума-Лиса, нарамила житото и си отишла . . .

Къртътъ и Ежтъ се погледали, погледали, въздѣхнали изъ дълбоко и се раздѣлили, за да се не срещнатъ вече никога.

Изъ Стара-планина

Цѣла сутринъ вървѣхме по кози пѣтечки, които криволичеха и водѣха отъ баиръ на баиръ. Отъ дветѣ ни страни се простираха едри букови гори. Виждахме често изъ тѣхъ поваленъ по нѣкой грамаденъ букъ, стоварилъ се върху стотини по-малки негови братя и сестри... Но тѣ всички дружно му дали подпора и той още не може да рухне на земята, а съхне тѣй поваленъ съ години. Виждахме и други грамадни великани, съ които страшнитѣ хали и бури си играли като съ трѣстика. Изтрѣгнатъ изъ коренитѣ, грамадниятъ букъ, рухналъ на земята, умира, гине . . . Падналиятъ умира, а край него изкочили стройни младоки и бързатъ, надпреварватъ се да стигнатъ по-скоро небето и слънцето . . .

Наближаваше обѣдъ, а ние още пълзѣхме отъ баиръ на баиръ и все не успѣвахме да достигнемъ билото на планината. Изкачимъ единъ баиръ, ето го другъ се изпречи по-стрѣменъ, по-високъ . . .

Страшна жажда ни мжчеше, а вода не срѣсахме, нито пѣкъ имавме съ насъ. Гората почна да редѣе. Поехме последния, но най-страшния и най-високия баиръ: каменливъ, стрѣменъ, сякашъ, се качвахме на горе изъ куминъ . . .

Слънцето журѣше и припичаше безмилостно, задухътъ бѣше непоносимъ. Обилеъ потъ ни обливаше, устата ни лепнѣха отъ жажда и умора и никой не проронваше ни думица . . .